

Love fremlægges saaledes, at Folkethinget ikke faaer den Indskyldelse paa dem, som ved Grundloven er det forbeholdt gjennem Finantslovene, saa bliver Finantsloven lidt efter lidt illusorisk, og den Bei, som man hidtil er gaaet i Folkethinget: at haandhæve denne Myndighed ved enten at sætte en Paragraph til, som gjorde disse Love til Bevillingslove, eller ved at gjøre Regjeringen opmærksom paa, at den maatte vente sig, at alene af den Grund, at disse Love ikke kom først til Folkethinget, vilde de blive forkastede — denne Bei, siger jeg, er i vanskelige Tider en uheldig Udvei, og det er ikke godt at fremkalde en Conflict af en saadan Natur, naar den kan forebygges, og den forebygges, troer jeg, meget simpelt ved denne Paragraph. Paragraphen forhindrer ikke nogen Lov fra først at blive forelagt i det ene eller det andet Thing, men den constituerer Finantsloven til det, den virkelig er, til en Lov, som i Aarets Løb ene er Herfter over Udgifterne og Indtægterne. Enhver Lov, som gaaer en anden Bei, enhver Lov, der ikke for den Deel af samme, der er finantiel, gaaer den samme Bei som Finantsloven, den bliver, uagtet den faaer en Bekræftelse, derved ikke nogen Finantslov, og træder kun i Virksomhed under Finantslovens Overherredømme, det vil altsaa sige, ikke i det paagældende Aar, naar Udgiften ikke bliver bevilget igjennem Finantsloven. Det staaer altsaa Regjeringen fuldkommen frit for at benytte sin Forelæggelsesret i det ene eller det andet Thing, det staaer ogsaa ethvert af Rigsdagens Medlemmer frit for at benytte sin Forslagsret i det ene eller i det andet Thing; men hverken Regjeringen eller Rigsdagens Medlemmer kunne benytte deres Forslagsret saaledes, at en Lov, ved at bekræftes, bliver til en Finantslov; en Lov kan kun da indrømme Udbetalinger af Penge, naar den først har været behandlet i Folkethinget. Man maa lægge Mærke til, at mit Forslag paa ingen Maade alene er stillet mod Regjeringen; jeg har allerede henledet Opmærksomheden paa, at det ogsaa rammer Forslagsretten i Almindelighed. Denne Ret vil holdes fuldkommen fri, men Finantsloven stilles ikke i Skygge; Finantslovens Væsen er, at den kun er aarlig, men at den i Aarets

Løb er Herfter over alle Love og, om man vil, over alle administrative Villier.

Herefter kommer der en Række af Paragrapher, nemlig §§ 3, 4 og 5, som nærmest angaae det Forhold, hvori jeg har troet, at det vilde være nyttigt at stille den sig aarligt udviklende administrative Virksomhed ligeoverfor Controlmagten, Statsrevisionen. Det er bekynderligt, hvor lidet udviklet vort Statsrevisionsvæsen er. Vi vide, at det er blevet til ved en eneste Bestemmelse i Grundloven, og derefter ved Instruxer, om hvilke man, i det Dieblik de kom frem, vidste, at de kun vare et Grundlag, hvorpaa der skulde bygges, man ventede, at Institutionen, ved Revisionens og Regjeringens fælles Virksomhed, vilde udvikle sig til en indgribende finantiel Control paa Rigsdagens Vegne. Dette er imidlertid ikke lykkedes; jeg vil ikke kaste Skylden paa Noget, jeg vil gjerne indrømme, at vi alle bære Skylden, og det ligger deri, at vi alle, Regjeringen, navnlig dens Haandlangere, og vi Rigsdagsmænd ere nye i finantielle Sager. Naar vi huske tilbage, hvortledes vor Bogførings og finantielle Administrations Form var før 1848, saa ville vi erkjende, hvor umoden Ordningen var i sit Resultat, ligesom vi ogsaa i de Aar, der ligge imellem den Tid og nu, have bemærket, hvor umoden de fleste Personer vare, som havde med de Sager at beskille, og hvor lidet de vare istand til at bringe noget Bedre ud deraf. Vi have seet, at der har maattet kræves nye Kræfter, for at løse det, som man skulde synes maatte have været løst for længe siden. Fra den tidligere Tid er der ogsaa blevet staaende Ting, med Hensyn til hvilke det i det Mindste for mig er tvivlsomt, om de have en fuldkommen legal Berettigelse til at bestaae i den Form, hvori de bestaae. Der er saaledes et saakaldet Decisorat og et dermed forbundet Revisorat under Finantsvæsenet; et Decisorat synes paa en vis Maade at emancipere sig fra Ministeriet, det bliver paa en vis Maade en Domstol, men det er ikke stillet som en Domstol, det har ikke den Uafhængighed og Ansvarlighed, som ligger i den dømmende Magt, og paa den anden Side er det ikke stillet som Administrationens Bærstøt, me-